

2. navadna nedelja

Pirniče, 15. januar 2017

»On mora rasti, jaz pa se manjšati«

Dragi bratje in sestre!

O raztresenih profesorjih krožijo šale, da iščejo očala, ki jih v resnici že nosijo na nosu. Najbrž se je tudi nam samim že kdaj zgodilo, da smo iskali stvar, ki nam je bila dobesedno pred očmi, pa je nismo opazili, dokler nas nekdo ni opozoril nanjo. Taki pač smo. To se lahko zgodi vsakomur.

In nekaj podobnega se je pred 2000 leti dogajalo tudi Izraelcem. Vso svojo zgodovino so iskali, pričakovali Mesija, se zdaj o tem, zdaj o onem spraševali, če ni morda on mesija in ugibali, kakšna bodo znamenja njegovega prihoda. Ko je zares prišel, pa ga niso prepoznali.

In tu nastopi vloga, ki je bila po Božjem načrtu zaupana Janezu Krstniku. In ravno o njem želim danes povedati par stvari.

Janez je bil tisti, ki ga je Bog poslal ljudem, da jih opozori na to, da je On, Bog postal človek in živi med njimi. *»Zato sem prišel in krščujem z vodo, da se on razodéne Izraelu«*, je dejal sam o sebi. Janezova vloga je pomembna: bil je tisti, ki je s svojim pričevanjem, s svojim besedami, pozornost ljudi usmeril na Jezusa in s tem na nek način začel zgodbo, ki ji danes pravimo Krščanstvo. Janez Krstnik je kot inicialna kapica na naboju. Nekakšen vžigalnik, ki povzroči eksplozijo dinamita. Tokrat seveda v dobrem, pozitivnem pomenu besede.

Na nekem mestu je Janez o odnosu med njima - med seboj in Jezusom - dejal pomenljive besede: *»On mora rasti, jaz pa se manjšati«* (Jn 3,30). S tem, ko je pokazal na Jezusa in med ljudmi zbudil zanimanje zanj, je bila njegova vloga končana. *»On, Jezus, mora rasti, jaz pa se manjšati«*.

Taka drža, bratje in sestre, je v popolnem nasprotju z držo, ki dandanes prevladuje med nami. Tako težko nam je stopiti korak nazaj, da bo drugi prišel bolj do izraza. In če drugemu vendarle uspeva, bom storil vse, da ne bom zaostajal za njim. Dokler taka tekmovalnost ostaja omejena na gospodarsko področje je to relativno dobra stvar; pravimo ji konkurenčnost. Ko pa se to pojavi na osebnem nivoju, na nivoju naših odnosov, ta tekmovalnost postane uničujoča. Pravimo ji nevoščljivost. Višji cilji, kot so: skupno dobro, napredek celotnega kraja, države ali celo družbe, naenkrat niso več pomembni. Pomembno postane to, kar mi prinaša prednost pred drugimi. Če parafraziram Janezov stavek: *»Glavno je da jaz rastem in da so drugi ob meni čedalje manjši«*. In to ne glede za kakšno ceno. Kako uničujoča zmota, dragi bratje in sestre.

Naj se sliši še tako kruto, vendarle obstajajo stvari, ki so pomembnejše od človeka. Cilji, ki so višji od njegovih osebnih ciljev. Koliko mučencev, v zgodovini in danes, bi si lahko rešilo življenje, če bi bili pripravljene poteptati svoje ideale, svoje dostojanstvo. Pa tega niso storili, ker so se zavedali, da obstajajo stvari pomembnejše od življenja. Resnica, na primer. In po drugi strani: koliko ljudi je dobesedno prodalo svoje prepričanje, svojo čast, svoje dostojanstvo za debelejši kos kruha. Pa še zdaleč ne govorim le o času preteklih diktatorskih režimov. Tudi danes se dogaja podobno. Pa teh ljudi ne kaže obsojati: kdo ve, kako bi v podobni situaciji ravnali mi? Kar kaže obsojati je ideologija v ozadju, ki jih sili, da se, zavestno ali ne, odrečejo svojim vrednotam in sprejmejo tiste, ki jim jih ona ponuja. To, dragi bratje in sestre, je kot past iz katere je težko pobegniti. Ni pa nemogoče. Jezusova beseda se tudi tukaj izkaže za izvir upanja: *»Resnica vas bo osvobodila«*.

Predragi. Janez Krstnik je zvestobo resnici dobesedno plačal z glavo. Ohranil pa je svoj obraz, svoje dostojanstvo, nenazadnje: svojo dušo. Od nas se taka cena najbrž ne bo zahtevala. A vseeno bodimo pozorni na Jezusove besede, ko nas opozarja, iz katere strani kaže pričakovati resničnega sovražnika: *»Ne bojte se tistih, ki umorijo telo, duše pa ne morejo umoriti«*, nam pravi. *»Bojte se rajši tistega, ki more dušo in telo pogubiti v pekleni dolini!«* Amen.